

Соња Богдановић

СУЂЕЊЕ БАБА–ЈАГИ

СОЊА БОГДАНОВИЋ, је рођена у Загребу 1935. године. У Београд је дошла као избеглица 1941. године. Гимназију је завршила у Крагујевцу. Студирала је историју уметности у Београду. За дипломски рад *Назаренске идеје у делу Димитрија Аврамовића* добила је награду Спомен збирке Павла Бељанског. Магистрирала је на теми *Михаило Валтировић и Дражуџин Милуџиновић као ис-тйраживачи српских сћарина*. После завршених студија изабрана је асистента у Институту за историју уметности на Филозофском факултету у Београду где је водила пројекте Библиографија и историографија српске уметности. Објављивала је радове у научним часописима и зборницима.

После пензионисања посветила се књижевном раду. Пише драмске текстове, романе и приповетке. Објавила је комедију *Кайија* (Савремена српска драма, 16), *Црвенкаја у Небајци* (Савремена српска драма 17) и *Едерланда* (Савремена српска драма 18). Од позоришних комада за децу изводе се: *Црвенкаја у Небајци* (Дечији драмски студио у Чачку, премјера 2. 2.2001) и *Едерланда* (Мало позориште “Душко Радовић”, премијера 20. 2. 2002). Луткарско позориште у Нишу припрема *Црвенкају у Небајци* за сезону 2004/2005. године.

Соња БОГДАНОВИЋ

СУЂЕЊЕ БАБА–ЈАГИ

Представа се одиграва
у два тока:
1. у живо, на сцени
2. као филм на екрану.

Лица на сцени:
БАБА – ЈАГА
СУДИЈА
ТУЖИЛАЦ
БРАНИЛАЦ
ПРВИ СТРАЖАР
ДРУГИ СТРАЖАР
ПИСАР
ПОЗИВАР
ГЛАС СПИКЕРА

СТАТИСТИ:
3 спремачице
2 портира
водоинсталатер
молер
електричар
кафе-куварица
13 чланова пороте
(из публике)

Становници села Запутанка
(на филму)
ИВАН – ИВАНУШКА (8 година)
Марусја његова сестра
(Око 6 година)
ЈЕГОР ПАВЛОВИЧ, дрвосеча,
њихов отац (Око 40 година)
ГЛАША, њихова маћеха
(Око 20 година)
ДУЊАША, девојчица (14-15
година)
СТЈЕПАН ИВАНОВИЧ,
Дуњашин отац, (Око 45 година)
ЈЕВДОКИЈА, Дуњашина мајка
(Око 40 година)
БАБА МАРФА, Дуњашина баба
ВАЊА, дечак 12-13 година,
АКСИЊА, Вањина мајка, удовица
(Око 35 година)
АЉОНА, девојчица, (13-14 година)
ТАЊУША, њена сестра
(4-5 година)
БАБУШКА ПЕЛАГИЈА, њихова
бака.

Сви становници села Запутанке су
одевени у бедну и окрпљену руску
сељачку одећу.

ПРВИ ЧИН

Подигне се завеса. Сцена је намеишћена као класична судница: судијин сџо издићнућ на љодијуму, клуће за љужиоца, браниоца и оићуженоћ. У дну суднице ценћрално месћо зузима велики љелевизијски (или биоскојски) екран. Позорница је са љубликом љовезана широким сћейеницама. Намеишћај у судници је класичан, али обојен живим бојама. На зиду изнад судијиноћ сћола сћоји велика слика (или кић) “Правде” са љеразијама и црним љовезом љреко очију. На свакој клући љише крућним шареним словима коме је намећена: СУДИЈА, ОПТУЖЕНИ, ТУЖИЛАЦ, ОД-БРАНА, ПОРОТА, ПИСАР. У ућлу, уз саму рамћу је шамлица на којој је наћћис: ПОЗИВАР. Изнад екрана је наћћис: СВЕДОЦИ. У љренућку када се љодигне завеса сцена је љразна а екран ућашен.

Оркесћар љочиће да свира мари. Позивар улази свечаним коракoм љо љакћу мариша и сћаје на средину сцене. Он је љаћуљак, циркуска наказа. Лице му је ружно, али не и смешно. (Зайраво добро наћрављена маска). Одевен је као дворска луда само шћо су боје њећовоћ одела љамне. У рукама носи ћонћ. Он је озбиљан, скоро мрачан. Такав осћаје до краја љредсћаве. Чим сћући на средину сцене ућихне музика.

ПОЗИВАР: (Удара у ћонћ)
Славни Суд улази!

Оркесћар љоново љочиће да свира мари и љо љакћу мариша у судницу улазе: Судија, Тужилац, Бранилац и Писар. Они су одевени у класичне одоре али неуобичајених боја: судија је у љубичасћом (разне нијансе исће боје, чак је љерика љубичасћа). Тужилац је на исћи начин зелен, Бранилац розе а Писар љлав. Писар има иза ува љеро (Сћаринско за умакање у масћило, или чак ћуичије), око враћа на јемсћвенику висе му масћионица и зайисничка књига, а љред собом ћура колица са камером којом ће да снима цело сућење. Перо, масћило и зайисничку књигу уошће не ућо-ћребљава. У љредсћави Писара зову Техника. Сви улазе на своја месћа али осћају да сћоје.

ПОЗИВАР: Славни Суд заседа.
(Повлачи се у крај сцене, сасвим исћред рамће и седа на своју сћоличицу. Током љредсћаве он осћаје љу, усћаје само када има рећлику. Врло љажљиво љраћи сућење)

СУДИЈА: (Судија је сћћан, жћољав сћарац, ружан, са љовеликим носом. Глас му је љискав, слаб, има ћоворну ману. Своје физичке недосћаке надокнаћује наћлашено лећим мани-рима, одмереним, сћаложеним и кулћивисаним ћовором, умереном љаћейћиком и досћојансћивом)
Отварам сућење!
(Удара судијским чекићем о сћо)
Нека уће оптужена Баба-Јага.

ПОЗИВАР: *(Свечаним кораком долази до вратића и виче)*
 Нека уђе оптужена Баба-Јага,
(Окреће се. Долази до средине позорница, окреће се публици и поново објављује)
 Улази Оптужена.
(Позивар седа на своје место на шамлицу)

Два Спиражара уводе Баба Јаџу. Спиражари су обучени у полицајску униформу, али је униформа жутиа као лимун. То су два румена, жутиа и жлутиа момка, њихова лица су покривена добро направљеним маскама. Током суђења они не мањају израз лица и не реађују ни на што што се у судници дођађа. Баба Јађа је одевена као што смо навикли да се приказују вештице: на глави има шљаћу каћу и велику жрбу на леђима. Лице са великим носом и брадавицама је маска. Баба Јађа седа на оптуженичку кљућу.

СУДИЈА: Увађени Суде и поштована публико. Као што је познато, Врховни Савет Уједињеног човечнства донео је одлуку да се сви нерасветљени злочини који су се одиграли у историји планете Земље накнадно расветле и да се злочинцима по правди и законима Уједињеног човечанства суди, а све у циљу да се најзад стане на пут злочиначком деловању коме је становништво планете Земље одувек било склоно. На тај начин, макар и ретроактивно, хођемо да постигнемо унификацију етичких норми и принципа свих Земљана током њихове историје. Овај велики подухват има још један циљ, а то је ретрокативно наметање поштовања људских права, посебно права детета, Земљанима који су још и данас склони да та давно прокламована и усвођена права крше. У том циљу основан је Врховни суд Уједињеног човечанства у граду Хагенбургу. Ми смо после дужег и студиозног изучавања историје планете Земље направили списак злочинаца које треба извести пред лице Правде. Пошто славни Суд није компетентан, хм, а нема ни материјалних средстава, хм, да окривљене прогони и хапси на широкој територији наше Планете, злочинци су позвани да се сами пријављују. Преко сваког очекивања они су се одазвали у великом броју, тако да је капацитет Хагенбуршког истражног затвора већ пребукиран. Серију суђења отварамо једним од најпознатијих, и рекао бих најпротивуречнијих злочина у историји судства који се одиграо у даној прошлости, али још увек побуђује велико интересовање широм планете Земље. Ради се, на име, о злочину свима добро познате Баба Јаге над већим бројем малолетних лица. Баба Јага се међу првима одазвала нашем горепоменутом позиву и од тада ужива гостопримство

ћелије број 7 Истражног затвора града Хагенбурга. Једна верзија тога злочина је свима добро позната јер се препричава широм планете Земље већ хиљаду година. Та се верзија, као што знамо, заснива на првобитном исказу самих жртава – Ивице и његове сестре Марице. Верзија је несумњиво једнострана, а уз то у препричавању током векова сигурно и доста измењена. Кривица поменуте Баба Јаге никада није доказана нити је дотична Баба Јага за извршени злочин (ако га је починила), кажњена. У интересу правде дужни смо да обавимо праведно суђење у коме ћемо дати прилику и оптуженој и жртвама и сведоцима да кажу своју реч. После несумњиво доказане истине изрећи ћемо над Оптуженом праведну пресуду или ћемо је ослободити. Исказе жртава и сведока, који су сви смртни људи пратићемо преко темпоралног видеофона.

(Седа, а њосле њега њоседају сви у судници. За време њеџовоџ џовора њрисуџни у судници су њоказивали, свако на свој начин, досаду)

Сада молим Позивара да за Пороту изабере из поштоване публице тринаест поштених грађана са неприкосновеном прошлошћу који нису ни у каквом сродству ни са оптуженом Баба Јагом ни са жртвама поменутог злочина, ни са сведоцима оптужбе и одбране.

ПОЗИВАР: *(Усџаје, њприлази сџеџеницама које воде са њозорнице у џледалишџе)*

Молим да се из поштоване публице сами јаве добровољци за пороту.

У њублици се диже неколико руку. Позивар имџровизује и изводи Пороџнике на њозорницу.

ПОЗИВАР: Завршили смо са избором Пороте. Молим вас заузмите своја места у клупи за поротнике.

Пороџници заузимају своја месџа у клупи за њоройџнике и одмах седају.

ПОЗИВАР: Молим цењену Пороту да понови за мном речи заклетве:

(Пороџа усџаје)

Подигните сви десну руку

(Пороџници њодичу десну руку)

ПОЗИВАР и

ПОРОТА:

Заклињем се Славном Суду Уједињеног човечанства да ни са Оптуженом ни са њеним жртвама, као ни са сведоцима нисам ни у каквом сродству ни пријатељству. Заклињем се да ћу овај случај разматрати без предрасуда и да ћу судити праведно по својој савести. Тако ми Бог помогао. Амин.

- СУДИЈА: Сада можете сести.
(Поройници седају и даље живо њраије суђење, учесивују, дошайићавају се, чуде се, зџражавају, одобвају, неџодују, већ њрема њриликама. Понашају се као да су у њублици)
Оптужена устаните.
(Баба Јаџа усџаје)
Положите заклетву.
- ПОЗИВАР и
БАБА ЈАГА: Заклињем се Славном Суду Уједињеног човечанства да њу говорити истину и само истину. Тако ми Бог помогао. Амин.
- СУДИЈА: Оптужена седите.
(Баба Јаџа седа)
Да ли признајете да сте ви Баба Јага?
- БАБА ЈАГА: Признајем да сам ја особа на коју мислите.
- СУДИЈА: Да ли би сте могли конкретније да ми одговорите?
- БАБА ЈАГА: С обзиром на околности мој одговор је најконкретнији који могу да дам.
- СУДИЈА: С обзиром на околности суд ће прихватити идентификацију иако је науобичајена.
(Судија удара судијским чекињем о њулџи)
Почињемо расправу. Молим Тужиоца да узме реч.
- ТУЖИЛАЦ: *(Тужилац је оџроман, робусџан и џруб човек, снажан и ружан, џрубоџ џласа. Њеџово веома уџлађено и џомало улизичко џонашање је у конџрасџу са њеџовим изџледом)*
Цењени Суда. У име Правде Уједињеног човечанства подижем оптужницу против овде присутне Баба Јаге да је починила низ тешких кривичних дела, боље рећи злочина. Оптужујем је за вишеструко киднаповање, убиство и џудождерство.
- СУДИЈА: Молим Тужиоца да наведе време и место на коме су се поменути злочини одиграли.
- ТУЖИЛАЦ: Из ове временске удаљености, цењени Суда, тешко је одредити време и место у коме је оптужена Баба Јага извела ова инкриминисана недела. Ја сам за подизање оптужнице имао на располагању само већ поменуто усмено предање које је због своје велике раширености управо у том погледу непрецизно и непоуздано. Једино могу да тврдим да се догађај, о коме ћемо расправљати пред овим цењеним Судом, одиграо у доба чедног и беза-

зленог детињства земаљског човечанства, па је злочин оптужене Баба Јаге у толико гнуснији и страшнији. На стојаћу зато да до краја буде расветљен а свирепа злочинка праведно кажњена. Толико.

(Тужилац седа на своје местио)

СУДИЈА: Молим Одбрану да узме реч.

БРАНИЛАЦ: *(Бранилац је мали, дебелушкаст, безазлен, неспособан и бојаљлив створ, али се њруди)*

Цењени Суди. Као бранилац налазим се у деликатном положају. Од детињства сам се гнушао тешког и свирепог злочина Оптужене. Признајем да сам се нерадо прихватио одбране ове опаке индивидуе. Међутим, када сам се удубио у сличај, тј. када сам пажљиво анализирао усмено предање, уочио сам да у њему има околности које могу да доведу у сумњу наводе оптужнице. И поред све одвратности коју одувек осећам према овде присутној индивидуи

(Показује њрсиом на Баба Јаџу)

као бранилац морам да будем на њеној страни, а према предању, ако се на њега гледа без предрасуда, злочин и није извршен, бар што се тиче убиства и људождерства, јер све су жртве остале живе и здраве. Што се киднаповања тиче, оно је извршено на благ и хуман начин. Деца су намамљена на слаткише и добру храну и то, морам да подвучем, у доба страшне глади. Поред тога, нема сумње, све до тренутка када су, хм, уморена (Уколко су уопште била уморена?) она су била срећна и задовољна. На основу горе наведених чињеница предлажем цењеном Суду да оптужбу преиначи у киднаповање са олакшавајућим околностима, а злочин уморства и људождерства да сведе само на намеру, јер извршења, или није ни било, или је чаролијом поништено. Толико.

СУДИЈА: Прихвата се реч Одбране.

ТУЖИЛАЦ: Стављам приговор на реч Одбране.

СУДИЈА: Прихвата се приговор Оптужбе.

У судници настјаје жамор чуђења, згражавања, одобравања и неџодовања. Сви њихо али жучно међу собом расјрављају.

СУДИЈА: *(Удара чекићем о стйо)*

Молим за мир у судници. Пре него што пређемо на саслушавање сведока морам да поставим неколико питања Оптуженој.

(Обраћа се Баба Јаџи)

Имате ли шта да кажете у своју одбрану.

- БАБА ЈАГА: За сада не желим ништа да кажем у своју одбрану.
- СУДИЈА: Признајете ли да сте криви за дела којима вас терети оптужница.
- БАБА ЈАГА: Признајем и не признајем. Све је то другачије него што изгледа.
- СУДИЈА: Молим Оптужену да буде конкретнија.
- БАБА ЈАГА: У овом тренутку не могу да будем конкретнија, пошто-вани Господине Судија.
- СУДИЈА: Хм. Има ли Одбрана неко објашњење за чудно понашање Оптужене?
- БРАНИЛАЦ: Не Господине Судија. Због преоптерећености Суда Оптужена пре суђења није била у контакту са својим Браниоцем.

У судници чуђење, дошајћавање и смех.

- СУДИЈА: А да. Да, да...
(Судија је за њренућак збуњен)
Предлажем кратку паузу да би Суд могао да се припреми за саслушавање сведока.

Позивар усћаје, удара у џонџ. Сви су изненађени збоџ неочекиваноџ љрекида суђења. Сћражари изводе Баба Јаџу. Позивар изводи Пороћу. Судија, Тужилац и Бранилац излазе на друџу сћрану. На сцени осћаје само Писар који бараћа око екрана и љтехнике.

Спушта се завеса

 ДРУГИ ЧИН

Подигне се завеса. Сви су на својим местима као у Првом чину. Жаџор у судници. Баба Јаџа не комуницира ни са ким. Спиражари сивоје као луиџе.

СУДИЈА: *(Удара судијским чекићем о сиво)*
Молим за мир у судници. Почећемо са испитивањем сведока. Молим Технику да припреми темпорални видеофон за комуникацију.

Писар устјаје са своџ месџа, прилази екрану и укључује џа. На екрану се појављује круџан наџиџис: ТЕМПОРАЛНИ ВИДЕОФОН СПРЕМАН ЗА КОМУНИКАЦИЈУ. Чују се звучни сиџнали: Пиџиџи, џиџиџи, џиџиџи.

ПИСАР: Молим Господина Судију да ми да потребне координате како би могла да се успостави комуникација између сведока и Суда.

СУДИЈА: Молим Оптуџбу да да Техници потребне координате како би могла да успостави комуникацију између сведока и Суда.

ТУЖИЛАЦ: Али, Господине Судија, ми немамо појма о координатама јер нам нису познати место и време извршења злочина.

СУДИЈА: Да ли би Одбрана могла да нам да потребне координате?

БРАНИЛАЦ: На жалост Господине Судија, ни Одбрана није била у могућности да врши истрагу поводом овог злочина, па не може да помогне Техници.

СУДИЈА: Значи, ова последња реч технике – темпорални видеофон - у који смо полагали толико наде није ни од какве користи.

БРАНИЛАЦ: Да ли би сте, Господине Судија, замолили Оптуџену да буде љубазна да нам помогне.

СУДИЈА: Хм. То није уобичајено, али немамо избора. Оптуџена, да ли сте у стању да нам помогнете?

БАБА ЈАГА: Делимично, Господине Судија. Нисам у могућности да успоставим директну комуникацију са сведоцима, али могу да прикажем Суду доказни материјал.

СУДИЈА: Добро! Сајајно! Заправо боље ишта него ништа.

БАБА ЈАГА: *(Прилази џемпоралном видеофону и окреће дуџмад. На екрану се појављује наслов: Доказни маџеријал бр. 1)*
Доказни материјал је спреман Господине Судија.

- СУДИЈА: Захваљујем. Оптужена, вратите се на своје место.
- ТУЖИЛАЦ: Сматрам да је неумесно да Оптужена ставља Суду на располагање свој доказни материјал.
- СУДИЈА: Имате ли боље решење Господине Колега? Молим Технику да прикаже припремљени доказни материјал.

Баба Јаџа седа на оштраженичку клупу и укочено гледа исцрпљено. Спиритици и даље стоје као лутке и не реадују ни на шта. Сви остали, заједно са Порошом, окупују се и спремају се да гледају филм. Понашају се као да нису више у судници него у биоскопу. Коментаришу тихо између себе, зрицају семенке, жваћу жваке, једу бомбоне, чоколаде и бацају оштраженичке на под. Судија, Тужилац и Бранилац припремају блокове и оловке и спремају се да праве белешке.

* * *

ДОКАЗНИ МАТЕРИЈАЛ БР. 1.

На екрану се појављује дрвена позадина. Камера се полако удаљава и открива све већу површину: прво се у кадру види велика дрвена столица, па ноге Бабушке Пелагије, па цела Бабушка Пелагија која у столицу нешто стоји. Њено лице је смирено и одише добротом и поверењем. Камера постепено обухвата цео, заштићено сељачко двориште. Спиритици завршава посао, стоје из столице неко брашно у дрвену посуду и с њом улази у избу.

Изба је класично намештена. У једном углу је велика руска пећ. Која служи укућанима и за спавање. На средини просторије је дрвени сто, неокривен, уз њега зруба клупа. Аљона и Тањуша седе за столом пред празном чинијом из које су јеле дрвеним кашикама.

БАБУШКА

- ПЕЛАГИЈА: Јесте ли се нахраниле голубице моје?
(Аљона ћути, Тањуша тихо њлаче)
Немој да плачеш, голубице моја.
(Милује Тањушу по коси и љуби је у шеме)
Истуцала сам у ступи жира. Скуваћу кашу, прсте да полижеш. Мало жира, мало копривице, мало репице... Још кад бих имала соли и грудву масла било би...
(Одмахне руком)
али, може и без тога.

АЉОНА:

- (Одгурне чинију и кашу)
Како можеш бабушка? Зар не видиш да ћемо помрети од глади!? Желудац ме боли од брезове коре и коприва.

БАБУШКА

- ПЕЛАГИЈА: Ништа нема без Божје воље. Ако је писано да умremo – умрећемо, ако је писано да живимо – поживећемо.

АЉОНА: Нећу више да једем кашу од жира. Идем у шуму да наберем јагода и печурака. Можда ћу и неко птичје јаје да нађем.

Узима из уџла корџу и излази из собе. За њом излазе Бабушка Пелагија и Тањуша.

БАБУШКА
ПЕЛАГИЈА: Чувај се голубице моја. Шума је опасна. Твог оца, покојног Зосиму Петровића, звери у шуми растргоше, само кошчице оглодане остадоше...

АЉОНА: *(Ожорчено и са иронијом)*
Више волим да мене гладне звери поједу, него да и ја од глади умрем као моја мајчица, покојна Агафија Серафимовна и моја браћа Прохор и Фјодор, Бог да им свима душу прости.
(Навлаш се њрекрисџи)

Аљона одлази у шуму џуна љриџушеноџ беса и револџа. Бабушка Пелагија џледа забринуџио за њом и крсџи се. Седа на љраџ са Тањушом. Тањуша сџавља џлаву Бабушки у крило и насџавља џишо да џлаче.

* * *

ТУЖИЛАЦ: Каква доброта! Каква дубока, аутентична религиозност!

СУДИЈА: *(Искрено џануџи обраћа се Тужиоцу)*
Баш као што сте се у свом пледоајеу дивно изразили Господине Колега, ово је чедно и безазлено детињство човечанства.

БРАНИЛАЦ: А ја сам се могао заклети да се догађај одиграо у Немачкој.

ТУЖИЛАЦ: Као и обично били сте у заблуди, Господине Колега. Своју злочиначку делатност Баба Јага је обављала у Русији, и то у време велике глади!
(Заџисује неџио у бележницу)
То ћу јој узети као отежавајућу околност.

БРАНИЛАЦ: А ја бих јој то, напротив, узео као олакшавајућу околност
(И он неџио заџисује у бележницу)

Судија луџа судијским чекићем о сџио.

Екран се освейџава и џојављује се најџиис: ПОСЛЕ 3 ДАНА

Бабушка Пелагија, исто као и у претходној сцени седи на прагу, држи Тањушку у крилу и тихо јој пева усјаванку.

БАБУШКА

ПЕЛАГИЈА: Далеко, далеко,
Иза седам гора,
Блиста се рибњак
Рибица пун.
Само је једна међ' њима златна
И она паде Тањуши у чун....

Док она пева, Аљона излази из шуме срећна и весела, једва вуче прагуну корију.

АЉОНА: Бабушка! Тањуша! Каква нас је срећа стрефила!

Бабушка Пелагија и Тањуша скачу, љубе и љубе Аљону.

БАБУШКА

ПЕЛАГИЈА: Аљонка, голубице моја, жива си и здрава. Бог је милостив.
Лепотице моја, мудрице моја.

АЉОНА: Бабушка! Тањуша! Шта сам вам све донела! Ајдмо у кућу.
Ово нико жив не сме да види!

Аљона вуче за руку баку и улази у избу, за њима Тањуша. Сви ван себе од среће и узбуђења.

Унутрашњости избе. Бабушка Пелагија, Аљона и Тањуша око стола. Аљона вади из корије храну и ређа по столу. Сви су срећни и не могу да верују својим очима. Тањуша показује на велику печену гуску.

ТАЊУША: Шта је то?

АЉОНА: Гуска. Велика печена гуска. Да ли си Бабушка то некада у свом животу јела?

БАБУШКА

ПЕЛАГИЈА: Никада. Само сам чула да господа једу.

АЉОНА: А ово? За ово ни господа не знају.
(Вади разне слајкишије)

ТАЊУША:

(Једе)
Ово је чудесно! Ово је прекрасно!

БАБУШКА

ПЕЛАГИЈА: Ово је небеска храна, дете моје.

АЉОНА:

Брзо Тањуша. Немамо времена.
(Вади из корије колаче, хлеб, кобасице)
Окрепи се па да идемо. Враћам се одмах и водим Тањушу,
а ти Бабушка, све добро сакриј и једи по мало, да нико не види.

- БАБУШКА
ПЕЛАГИЈА: Ништа не разумем.
- АЉОНА: У шуми живи Баба Јага. Узела ме је за слушкињу. Слушила сам три дана и она је са мном много задовољна.
- БАБУШКА
ПЕЛАГИЈА: Бог с тобом! Уштини ме да видим дал' сам будна.
- АЉОНА: *(Шћипа је за мишку)*
Видиш да не сањаш. Једи. Храна је права.
- БАБУШКА
ПЕЛАГИЈА: Једем, једем, ал' не могу да верујем.
- АЉОНА: Бабушка, молим ти се, ником ни словца о овоме, а ја идем одма натраг и водим Тањушу. Да се прехрани дете, а може мало и да помогне.
- БАБУШКА
ПЕЛАГИЈА: О Господе, каква срећа!
(Крсџи се)
Тањуша, голубице моја, ја оно о златној рибици певам, кад ето ти чуда!
(Љуби је и ѓрли)
Слушај Аљонушку и Баба Јагу, буди добра и моли се Богу.
- АЉОНА: *(Љуби бабушку, узима Тањушу за руку и полази)*
Морам да журим, а ти немој да бринеш. Тркнућу до тебе кад узмогнем и донећу ти опет хране. То је моја зарада.
- Бабушка Пелагија крсџи децу, љуби их и ѓраји до враиша. Деца излазе а Бабушка сџаје на ѓраџ и маше за њима.*
- Унутрашњосџи избе. Камера ѓраји Пелагију како се креће.*
- БАБУШКА
ПЕЛАГИЈА: Каква благодат! Које благостање! У свом животу нисам вид'ла толико хране.
(Слаже храну у сандук)
Грехота је и срамота да све то сама поједем ... а толика глад међ' народом. Ал' морам! Аљонушка наредила да ником о овом ни словца не рекнем... Ма где ће ми душа?!
.... Сусетка, удовица Аксиња од глади умире. На пећи лежи и чека да јој се Бог смилује А син, Вањушка траву и корење једе.
(Узима у руке ѓуску и хоће да је сџусџи у сандук)
Бог ће ме казнит' ако све ово сама поједем.

(Узима одлучно нож да одсече комад гуске, а онда се предомисли и сивља целу гуску у коришанце)

Ово ће живот да спасе удовици Аксињи и њеном Вањушки. Моје голубице имају хране колико им воља, а мени, старици, и не треба ...

(Сада већ одлучно дели храну. Један део слаже у сандук, а дружи у коришанце на столу)

Љутиће се на мене моја Аљонушка, ал' боље да се она љути него Бог драги... а и жао ми је.

* * *

ТУЖИЛАЦ: *(Дирнућ је до суза)*
Погледајте како је то племенит и безазлен свет. Која доброта! Каква несобичност!

СУДИЈА: Чедно детињство човечанства.

* * *

Дуњашино дворшће. Оно је исцо као и Бабушке Пелагије али је уредније и мање сиромашно. Уз дрво је привезана коза. На буњшићу чејркају пецао и неколико кокошка. Види се да су живе здрави и јаки људи. Породица је окуљена око једног зеца који је већ одран и очишћен. Јевдокија, са великим ножем у рукама, ураво довршава припрему печенице. Дуњаши, живахна и весела распурује вајру на којој ће се пећи зец. Баба Марфа, костоболна, лежи на поњави и јечи. Сидејан Ивановић, мрзовољан и ћуљив, мало подале од њих спрема ражањ.

ЈЕВДОКИЈА: Ух, да имамо соли, па да га добро насолимо.

ДУЊАША: И леба ражаног, да нам је, и ...

БАБА МАРФА: Боље да смо то у кући радили, да не пиље суседи у нашу печеницу.

ЈЕВДОКИЈА: Нема ко да пиљи. Удовица Аксиња већ недељу дана с пећи није сишла, од глади умире, а Вањушка крај ње седи, не миче се.

ДУЊАША: Могли би Вањки ногу да дамо, од смрти да га спасемо.

БАБА МАРФА: А он после Аљонку да ожени, будалице једна.

ДУЊАША: Ако Вањка од глади умре, обе ћемо седе плетенице плести.

ЈЕВДОКИЈА: Не брини. Чим Аксиња умре приженићемо га. Ограду ћемо између кућа срушит', имаће проширит'...

БАБА МАРФА: Иди снајо, погледај јел' комшијска авлија празна. Да не рескирамо.

* * *

БРАНИЛАЦ: Изгледа да безазлено детињство човечанства има и неке ружније стране.

ТУЖИЛАЦ: Не претерујмо драги Колега. Ово је баш симпатично.

* * *

Јевдокија осџавља нож, ѓрилази ѓлоџу. Чучи и вири кроз руџу. Маше руком и зове Дуњашу. Дуњаша ѓрилази и она вири.

Камера обухваџа Јевдокију и Дуњашу које вуре кроз ѓлоџ, али и оно шџо оне виде кроз ѓлоџ. (Аксињина кућа је између Пелаџијине и Јевдокијине куће, обрушена и заџушџена, још више неџо Пелаџијина. Плоџ између Аксињиноџ и Пелаџијиноџ дворишџа је разваљен, а између Аксињиноџ и Јевдокијиноџ леџо одржаван) Бабушка Пелаџија ѓрелази ѓреко ѓлоџа и долази до Аксињине избе. У рукама носи кориџанце ѓокривено крџом.

БАБУШКА Помаже Бог Аксињуска. Јеси л' рада гостима?

ПЕЛАГИЈА:

АКСИЊА: *(Слабим ѓласом из избе)*

Рада сам, рада! Бог ће те наградит' што ниси заборавила самртницу.

Пелаџија улази у избе. Јевдокија и Дуњаша се одмичу од ѓлоџа.

ЈЕВДОКИЈА: Шта ли то Пелгија однесе удовици?

СТЈЕПАН

ИВАНОВИЋ: Гледај своја посла жено!

ЈЕВДОКИЈА: *(Ниџи чује, ниџи слуша шџа њен муж ѓовори)*

Баш повелика гомила у коританцету. Ал' лукавица, крпом покрила... Трчи Дуњаша да видиш шта суседи мунђаре.

Камера ѓраџи Дуњашу која ѓрескаче оџраду и ѓрчи до ѓрозора Аксињине избе да вири и ѓрслушцује.

СТЈЕПАН

ИВАНОВИЋ: Женетине!

Удовичина изба сасвим слична изби Бабушке Пелаџије. Аксиња, још увек млада али измучена болешџу, лежи на ѓећи ѓокривена неким крџама. Бабушка Пелаџија седи за сџолом. Пред њом је дрвено кориџанце оџкривено. Храна ѓоређана на сџолу. Вања, блед и слабашиан, сџоји ѓоред сџола забезекнуџи и не може својим очима да верује.

БАБУШКА

ПЕЛАГИЈА: Ето, тако је то било, голубићи моји. Веровали, не веровали, храна је ту. Господ нам је шаље с неба да нас од гладне смрти спасе.

АКСИЊА: Хвала ти Пелагија. Бог ће те наградити за твоју доброту. Само Вањка да ми у животу остане. Да до снаге дође.

БАБУШКА

ПЕЛАГИЈА: Даће Бог, даће Бог.

АКСИЊА: Па да на Аљониној и Вањкиној свадби заиграмо, да овај плот до краја срушимо, а нас две још мало у животу да уживамо.

БАБУШКА

ПЕЛАГИЈА: Нека буде Божја воља Аксињушка моја. А мени је време да кренем.
(Усијаје и креће кући)

Дуњашино двориште. Зец се окреће на ражњу. Баба Марфа седи на поњави и похлејно жледа у печење. Свјетлан Ивановић врћи ражањ. Дуњашина прича узбуђена, уз живу гесџикулацију.

ДУЊАША: Баш тако! Хране, очи да ти испадну! Све им Бабушка Пелагија донела.

ЈЕВДОКИЈА: Колико ли је њој остало?!

БАБА МАРФА: И тако, кажеш, свадбу снују Пелагија и Аксиња!?

ДУЊАША: Јој баба, да видиш само како је то 'рана. У животу ниси вид'ла! Који наш неслан зец! Гуска печена, дебела. Коба-сице! Лебац, бео ко колач! У животу ниси вид'ла!

БАБА МАРФА: Сад ће Вањка за Аљоном у шуму. Не била ја жива до сутра ако га Аксиња не пош'ље да се и он јави у слуге код Баба Јаге.

ЈЕВДОКИЈА: А ти Дуњаша, потрчи за њим. Немој да ти га Аљонка испред носа шћапи.

СТЈЕПАН

ИВАНОВИЋ: Никуда ти нећеш ићи. Док сам ја жив нико у овој кући неће умрети од глади.

ЈЕВДОКИЈА: *(Пошћуно игнорише ишћа муж жовори)*
Узми корпицу, као по јагоде пошла, па полако, кришом, за њим. Вребај....

БАБА МАРФА: И не прилази му док дубоко у шуму не зађете.

ДУЊАША: Ама не брините. Знам ја како ћу.

* * *

БРАНИЛАЦ: Препреден свет.

ТУЖИЛАЦ: Не преувеличавајмо Колега.

* * *

Изба Ивице и Марице. Ноћ. Цела породица лежи на њећи. Марусја и Иванушка сјавају. Јеџор Павловић и његова жена Глаша, њихо разговарају.

ГЛАША: Чу ли ти Јегоре Павловичу шта се по селу шушка?

ЈЕГОР

ПАВЛОВИЧ: Не слушам ја бабске сплетке.

ГЛАША: Нису то сплетке. Жива је истина. Сва су деца из села отишла да траже срећу, само твоја леже на пећи и гладују.

ЈЕГОР

ПАВЛОВИЧ: Од куд гладују! Најбогатији смо у селу.

ГЛАША: Какво богатство!? Кад поједемо оно мало брашна што имамо и ми ћемо брезову кору да туцамо.

(Гри ља и љуби)

А деца би срећу нашла. Господску би храну јела. И нама би донела. Пелагијина Аљона...

ЈЕГОР

ПАВЛОВИЧ: Њихова покојна мати никад их саме не би у шуму послала.

ГЛАША: *(Плачним и мазним љасом)*

Нико маћехи не верује. Само на покојницу мислиш. Мене не волиш. Ја своју младост жртвујем за тебе и твоју слинаву децу а ти...

(Плаче)

ЈЕГОР

ПАВЛОВИЧ: *(Гри је и брише јој сузе)*

Не плачи Глашењка. Срце ми се цепа кад плачеш. Ух што не трпим женске сузе! Знаш да не мислиш зло мојој дечици, али мали су. Куд ће они сами по шуми да траже Баба Јагу!?

ГЛАША: *(Пренемаже се)*

Само на своју децу мислиш, а ја сам теби туђа. Да ја од глади умрем одмах би ме заборавио. Сутра би довео другу да твоју децу чува.

(Плаче све јаче)

ЈЕГОР

ПАВЛОВИЧ: Знаш да није тако. Живот би за тебе дао. Волим те ко очи своје.

ГЛАША: Да ме волиш пустио би децу да оду у шуму да траже срећу. Ако нећеш њих да пошаљеш, сама ћу се јавити Баба Јаги у слушкиње, да нешто зарадим.

ЈЕГОР

ПАВЛОВИЧ: Ама јеси луда, Глаша, срећо моја! Не можеш ти мене оставит'. Послаћемо децу. Само како? Не можемо их тек тако од куће отерат'.

ГЛАША: Нећемо их терат'. Идемо сутра зајдно у шуму. Ватрицу ћемо им заложит', нека седе, нек' се греју, а нас двоје да лагацко киднемо. А?

Родишљељи и даље шајућу, али им се ѓласови ѓолако ѓубе. Глаша се улађује мужу, мази се.

Екран се замрачује, ѓа се ѓоново осветљава и ѓојављује се најѓиис:

СУТРА ДАН У ВЕЧЕ

Изба Ивице и Марице. Намешѓина је класично али је у њој све леѓше и уредније нађо у друђим избама. Има леѓих фолклорних дрводељских радова, сѓремних да се, кад буде време, носе неђде на сајам на ѓродају. И кућни намешѓај је леѓ дрводељски рад. Глаша сѓрема вечеру, весела шѓо је сама са мужем. Износи на сѓо две ѓечене ѓѓице, ѓечурке, два велика комада хлеба. Јеђор Павлович седи за сѓолом ѓођнуѓе ѓлаве, дубко несрећан.

ГЛАША: Ево и вечерице.
(*Јеђор Павлович се зайлаче*)
Шта ти је Јегоре Павловичу?

ЈЕГОР

ПАВЛОВИЧ: Како да једем ове јаребице кад се можда гладни вукови наслађују месом моје дечице!

ГЛАША: Помери се с места.
(*Гура ѓа у шали, ко бајађи да се ѓуѓи*)
Они се сада код Баба Јаге госте, печеног лабуда једу, на нас и не мисле.

ЈЕГОР

ПАВЛОВИЧ: (*Одђурне руком храну, усѓаје, узима секиру*)
Идем у шуму да нађем своје сиротане. Ако их не нађем, о дрво ћу се обесити.

ГЛАША: (*Баца се на колена ѓред њеђа и ѓрли му нође*)
Не, Јегоре Павловичу! Ако се ти обесиш мени више живота на овом свету нема. Шта ћу сама и незаштићена, брез тебе! Боље да скочим у језеро да се удавим.

ЈЕГОР

ПАВЛОВИЧ: Млада си Глашењка, лако ћеш ти себи другог мужа наћи, а ја своју дечицу прежалит' не могу.

ГЛАША:

Пусти децу!

(Усџаје, ѓрли ѓа и љуби)

Добро је њима тамо где су. Ако не можеш без дечице, родићу ја теби другу, још лепшу од ове. Ајде, загрли ме.

Враћиа се изнаенада широм оџварају и у избу улазе Иванушка и Марусја, џрче оцу у заѓрљај. Он их обасиџа џољуџицама.

ГЛАША:

Ето ти твоје дечице Јегоре Павловичу, живе и здраве! Е, баш сте глупи. Нисте ни тражили Баба Јагу. Шта сад да вам дам за вечеру?!

ЈЕГОР

ПАВЛОВИЧ: Нека поједу ово, а нама одрежи леба.

ГЛАША:

Ја не одустајем. Бирај Јегоре Павловичу, или они, или ја идем да служим код Баба Јаге.

ЈЕГОР

ПАВЛОВИЧ: Добро Глашењка, договорићемо се сутра.

ГЛАША:

(Посџавља на сџо још хране)

Вечерајте, па на спавање, слинава дечурлијо!.

Екран се замрачује и џојављује се најџиис:

ДВА ДАНА КАСНИЈЕ

Мала сеоска црква брвнара. Порџиа џразна. Из цркве се чује служба божија, а онда џочинју да звоне звона. Сџановници села Заџуџанке излазе из цркве, крсџе се џо џравославном обреду и задржавају се у ѓруџицама у џорџи. Сви сем Бабушке Пелаџије су забринуџи, само је она, као и увек, блажена и смирена. Она сџоји у џочейџку сама, а онда јој џрилази Аксиња, оџорављена и здрава, али љуџа.

АКСИЊА:

Е моја Пелагија, твоја Аљона, проклетница, упропасти мога Вањку.

БАБУШКА

ПЕЛАГИЈА:

Не греши душу Аксиња. Никоме моја Аљонка, голубица моја, није наудила. Она је, паметница, мени строго наређила да ону храну никоме не показујем, а ја, малоумна, мислим Бог ће ме каштиговат' ако тебе, Аксињушка моја, и твог Вањку од гладне смрти не спасем.

- АКСИЊА: И онда си га у смрт отерала.
(Кука као за покојником)
Боље да је Бог мене узео, него без свог јединца, своје наде, да останем.
- БАБУШКА
ПЕЛАГИЈА: Ја сам ти Аксиња, само храну донела, а ти си сама Вању у шуму послала. И што кукаш? Сад смо се Богу драгом помолили да нам дечицу живу и здраву из шуме врати. Бог је добар. Видећеш. Кад се најмање будемо надали, ето њих. Вратиће се здрави и весели. Још ће нам и поклоне донети.
- ГЛАША: У праву је Пелагија. Цабе се секирате. Они сад код Баба Јаге печеног лабуда једу, на нас и не мисле.
- ЈЕВДОКИЈА: Лако је теби Глаша, кад своје деце немаш. Да је њихова покојна мати жива и она би с нама кукала. А ти Пелагија, проклета да си што нам децу упропасти.
- СТЈЕПАН
ИВАНОВИЧ: Шта ти је крива Пелагија!? Сама си дете у шуму отерала.
- ЈЕВДОКИЈА: Твоја је мати навалила. Да је мене неко питао, никуда она не би ишла.
- БАБА МАРФА: Лажеш, кучко! Оћеш пред сином да ме оцрниш. Знај ја твоје сплетке и подметаљке.
- ЈЕВДОКИЈА: И то ми је захвалност! Храним те, трпим те такву богаљасту и неспособну и поштујем те, а ти мене код мужа опањкаваш, мене, гадуру кљакава.
- БАБА МАРФА: Опајдаро! Да сам ја при снази, не би ти мени тако...
- СТЈЕПАН
ИВАНОВИЧ: Ђут, женетине!

* * *

- БРАНИЛАЦ: Чедно детињство човечанства!

* * *

Док ираје иреирка чује се дечији жаџор и смех. Гласови иосијају све ближи.

- БАБУШКА
ПЕЛАГИЈА: Еј, људи! Чујте! Ево наше дечице!

Сви се примире и окрећу се одакле долазе гласови. Деца долазе пуцњем из шуме. Сви на мойкама носе бошче јуне хране и сивари. На челу колоне иду Иванушка и Марусја. Марусја, поред бошче носи шарено јастуче у облику срцеца, а Иванушка швајцарски зидни сајл са дечаком и девојчицом који показују какво ће бити време. Аљона води Тањушу за руку. Обе на леђима носе бошче јуне хране. Аљона још и јуну корју, а преко леђа је пребацила шарени прекривач од пачворака. Последњи иду Дуњаши и Вања. Они су најоварени највише и заједно вуку, на великој грани, пошљину и разно покућанство. На врху је столица за љуљање.

* * *

ПИСАР: Ово му дође као хуманитарна помоћ.
 БРАНИЛАЦ: Дечици не фали смисао за практичност.
 ТУЖИЛАЦ: Ништа се не види од криминалне делатности Оптужене. Материјал је тенденциозно направљен.
 СУДИЈА: Драге колеге, сачекајмо, има још доказног материјала, да видимо све до краја.

* * *

Људи испред цркве окрећу се у правцу граја. На лицима бригу и жалост замењују радост и неверица. Свађе и непријатељства су заборављени. Деца ширче у наручје својим породицама. Настаје радост и весеље. Свака породица је одвојена и разговара посебно, али се неке реплике чују разговорно, а онда се цела радња обједињује.

ГЛАША: *(Децињасто похлепа и радосна, грти Марусју и Иванушку)*
 Јастуче! Види какво јастуче! Ко срце.
(Привија га на зруди)
 А тек ово!
(Узима сајл из Иванушких руку)
 Јегоре Павловичу, види ово! Какве су нам ствари донели!
 А ти их не би пустио.

ЈЕВДОКИЈА: *(Грти Вањуку и Дуњашу заједно)*
 Види ти моју дечицу како су се лепо скућили. Ко матори.
 Мисле на будућност.

ГЛАША: Јел' вам то Баба Јага поклонила?

МАРУСЈА: Није, сами смо узели. Баба Јага је одлетела о ово је оставила.

ЈЕГОР

ПАВЛОВИЧ: Како је одлетела?

МАРУСЈА: Ја је гурнула у пећ, а она одлетела.

АКСИЊА: Булазниш дете.

ИВАНУШКА: Истина је. Марусја је гурнула Баба Јагу у пећ, онда је Баба Јага заједно са кућом одлетела у небо а ми, и све ове ствари смо остали.

*У међувремену сви су се окренули према Марусји и она ћосијаје ценџар
џрује.*

БАБУШКА

ПЕЛАГИЈА: Аљона, голубице моја, кажи нам ти шта је било.

АЉОНА: Не знам ти ја ништа Бабушка. Тањуша и ја смо се добро навечерале. Онда смо легле у кревет, на беле господске перјане душеке и заспале. Пробудиле смо се на трави а око нас разбацана храна, ствари и деца из Запутанке.

ДУЊАША: Јесте, тако је. Ја и Вањка вечерасмо и легосмо у кревет. Пробудили смо се на трави. Од Баба Јагине куће остали само колачи и ове ствари.

АЉОНА: Све смо покупили, ништа нисамо оставили.

ИВАНУШКА: Баба Јага је одлетела у небо заједно са кућом, а около је грмело и севало.

ТАЊУША: А прво је нас све појела.

ВАЊКА: Није нас појела. Живи смо и здрави.

ИВАНУШКА: Само вас је умртвила и ставила у тепсије.

ДУЊАША: Никаких тепсија није било.

ИВАНУШКА: Марусја нас је спасла. Она је гурнула Баба Јагу у пећ и онда је почело да грми и сева. Баба Јага је заједно с кућом одлетела на небо, а ми смо пали на земљу.

АЉОНА: Ја ништа нисам вид'ла.

МАРУСЈА: Гурнула сам Баба Јагу у пећ, а она је одлетела у небо ко
'тица. Очи ми испале ако лажем.

ЈЕГОР

ПАВЛОВИЧ: А што то учини Марусјењака?

МАРУСЈА: Цуњала сам около и видла мртву децу у тепсијама. Уплашила сам се да ће Баба Јага мене и Иванушку да тури у тепсије.

ЈЕГОР
ПАВЛОВИЧ: Јел' ко видео те тепсије?

ИВАНУШКА: Не само, Марусја.

АКСИЊА: Измишља.

МАРУСЈА: Ништа ја не измишљам.

ДУЊАША: Марусја лаже.

МАРУСЈА: Не померила се с места ако лажем.

ВАЊКА: Ја ништа не знам. Спавао сам.

БАБУШКА
ПЕЛАГИЈА: Богу хвала, све се добро завршило. Деца су жива и здрава.

ЈЕГОР
ПАВЛОВИЧ: Па онда хајдемо кући.
(Узима од Марусје бошчу, Глаша узим шарено јасџуче и сав)
Довиђења суседи.
(Полазе кући)

ЈЕВДОКИЈА: Хајдемо и ми Аксињушка да помогнемо нашој дечици да одвуку своје ствари.

Јевдокија узима од Дуњаше грану, Аксиња прихвати Вањкин крај гране. Њих две крећу, Вањка и Дуњаша са бошчама, за њима. Дуњаша узима Вању за руку. Њему је незгодно, али се не оћима. Баба Марфа креће за децом, врло задовољна. Свјетлан Иванович иде последњи.

БАБУШКА
ПЕЛАГИЈА: Само кад сте се ви мени вратиле живе и здраве, голубице моје.
(Грли своје унучице. Погледа у небо)
Ево и кишице. Бог се смиловао. Сад ће потоци да набујају, жито да нарасте и свака благодат паст ће на Запутанку.

АЉОНА: Хајдемо брже кући да не покиснемо.

Киша почине да љушти. Бабушка Пелагија, Аљонка и Тањуша се смеју и ширче кући.

* * *

БРАНИЛАЦ: Заправо никаквих доказа против Оптужене нема.

ТУЖИЛАЦ: Наравно, кад нам је доказни материјал поднела сама Оптужена. То је фризирана документација Господине Колега.

СУДИЈА: Не смемо доносити преурађене закључке. Сведоци су веома несигурни и дају контрадикторне изјаве, али још има доказног материјала. Предлажем кратку паузу.

Сви устјају са буком, разговрају између себе, дошаптавају се, коментаришу филм. Званична атмосфера суднице и је скоро сасвим изгубљена. Писар искључује еџморални видеофон. Сџражари изводе Баба Јаџу. Док се судница празни

СПУШТА СЕ ЗАВЕСА

ТРЕЋИ ЧИН

Подигне се завеса. У судници су сви на својим местима, али се мноџо изгубило од званичносћи суда из првог чина. И порошца и судски персонал се још увек смештају, мешкоље и доштаптавају. Позивар седи на шамлици и будно праши шта се дођађа. Баба Јађа и сиражари доследно осштају некокрејни и незаинтересовани. Темпорални видеофон је укључен. На њему је написан: ТЕМПОРАЛНИ ВИДЕОФОН СПРЕМАН ЗА КОМУНИКАЦИЈУ и чује се досадно и штално шши, шши, шши.

СУДИЈА: Настављамо са саслушавањем сведока. Молим Оптужену да буде љубазна и стави нам на располагање други део доказног материјала.

БАБА ЈАГА: Са задовољством, Господине Судија.
(Прилази темпоралном фидеофону, окреће дузмад. На екрану се појављује написан: Доказни материјал бр. 2)

ТУЖИЛАЦ: Ово је циркус.

БРАНИЛАЦ: Шта ви предлагете Господине Колега?

СУДИЈА: Молим Господу за мало пажње. Оптужена, вратите се на своје место.

Баба Јађа се враћа на оптуженичку клују. У судници се сви смирују. Писар сштаје за камеру, Бранилац и Тужилац припремају бележнице. Порошца вади кесе са кокицама и сирема се за забаву.

ДОКАЗНИ МАТЕРИЈАЛ бр. 2.

Камера праши Аљонин шш. Она, с коршом преко руке излази из дворишца, иде преко ливаде, часшасшајкује, гледа око себе има ли шш да се поједе, шва и шлуми (Јер шш су њене мисли)

АЉОНА: Бако моја, Пелагија,
Иако си добра, мила,
Ни од Бога, ни од људи,
Награђена ниси била.
(Задигне сукњицу и грази преко пошца, онда улази у младу реику шумицу)
Живот ти је бол и патња,
Ал' ти веру не пољуља.
Ја сам само човек бедан,
Безбожник сам без пасуља.
(Шума је гусца а сшаза сасвим уска. Аљона шражи јагоде и шечурке али јој је корца и даље шразна)

У амбару нема жита,
 У сланику нема соли,
 Нема меса, нема масти,
 Желудац ме страшно боли.
*(Аљона је већ уморна и очајна од беусјеине попраће за
 храном. Седа на један пањ и даље пева)*
 Изнемогла већ сам јако,
 Пута нема, шума густа,
 Јагоде су ретко воће,
 Печуркице – нада пуста.
*(Нека живошњица шмуѓне кроз папрај. Аљона скочи и
 покуша да је ухвати, али без усјеха. Поново седа на пањ)*
 Појела бих ја и бубу,
 Гуштера, па чак и змију.
 Знају они за глад моју,
 Па се вешто сада крију.
*(Одлучно усјаје. Насјаваља да иде кроз џусју шуму без
 сјаје)*
 Продала бих душу своју,
 За комадић тврдог хлеба.
 Ја сам млада, ја сам здрава!
 Мени сада хране треба.
*(Изненада се налази пред кућом од колача, паично онак-
 вом каква се црпа у бајци о Ивици и Марици. Сјаје
 запањена)*
 Види кућа од колача!
 Дал' сам будна, или сневам?
 Можда сам од глади мртва
 Па у рају сада певам.
(Одломи паиче црепа и једе)
 Не, храна је изистинска
 Дал' из пакла ил' са неба
 Све једно је мени гладној,
 Јер ми сада страшно треба.
*(Ломи цреп на кући, окна и све шпо може лако да се
 одломи. Брзо једе и црпа у корју)*
 Сви ђаволи да се скупе,
 Уплашили сад ме не би.
 Најешћу се, и понећу
 Малко и Тањуша теби.

*Из куће нагло излази Баба Јаџа. Аљона која је до мало час призивала
 ђаволе, сада се пресираши и покушава да прикрије своју крађу.*

- БАБА ЈАГА: А! Ухватила сам те, лопове! Оћеш кућу да ми срушиш!
- АЉОНА: Не! Нисам! Само сам... Смилујте се, молим вас. Полудела сам од глади. Не знам шта радим.
- БАБА ЈАГА: Храну треба зарадити, а не красти.
- АЉОНА: Хоћу ја да радим. Јака сам ја. Све ћу да радим за мало хлеба.
- БАБА ЈАГА: Служавка ми баш треба. Ајдемо у кућу да се договоримо.
- АЉОНА: Овакој се срећи нисам надала! Бог ће те наградити, госпоја, за твоју доброту.

* * *

- ТУЖИЛАЦ: Представа за народ с музиком и певањем.
- БРАНИЛАЦ: Баш је љупко.

* * *

Аљонка и Баба Јага улазе у кућу. Екран се замрачује, зајим се поново осветљава и појављује се нађиис:

ПОСЛЕ ТРИ ДАНА

Унуђраињоси Баба Јагине кућице. Све је лејо, чистио и слајко, у сићилу швајцарско-немачке херц русијике. Баба Јага седи на сићолици за љуљање. Аљона йере судове у великој црвеној вангли.

- БАБА ЈАГА: Вредно си и добро радила, девојко.
- АЉОНА: Трудим се да будем захвална.
- БАБА ЈАГА: Кога имаш код куће?
- АЉОНА: Стару баку и сестрицу.
- БАБА ЈАГА: Твоја се бака сигурно брине због тебе?
- АЉОНА: Брине и тугује. А Тањуша по цео дан плаче од глади.
- БАБА ЈАГА: Јел' ти жао баке и сестрице?
- АЉОНА: Јој! Много ми је жао. Сваки ми је залагај горак кад се сетим како гладују.
- БАБА ЈАГА: Што не одеш мало кући. Однеси им корпу хране, толико си до сада зарадила, а сестрицу доведи овамо. Нека се прехрани. Може и да помогне по нешто.
- АЉОНА: Како сте добри! Бићемо вам сви до гроба захвални.

На екрану се појављује највише:

ИСТОГ ДАНА У ВЕЧЕ

Баба Јаџина кућа као у прелазној сцени. Аљона и Тањуша седе за столом и једу. Пред њима је брдо хране. Баба Јаџа доноси две велике чаше воћног сока.

БАБА ЈАГА: Уморне сте од пута. Попијте ово па лезите да се лепо напавате, а сутра на посао.

ТАЊУША: (Пије)
Ала је слатко.

БАБА ЈАГА: Иди Аљонка, размести кревет, па лезите обе.

АЉОНА: Хоћу, само да распремим сто и оперем судове.

БАБА ЈАГА: Немој, сутра ћеш.

Аљона и Тањуша се скидају у кошуљице, моле се пред спавање, лежу у велики кревет са перином и перјаним јасицима и одмах спавају у сан.

На екрану се појављује највише:

СУТРА ДАН

Вањка иде кроз шуму испод којом је пролазила Аљона. Он је прелашен. Иде насумице. За њим кришом иде Дуњашица. Она је весела и враголасица. Праћица је и чека погодан тренутак да му приђе. У шуми која је за Вањку извор страве и ужаса, Дуњашица се лепо забавља.

ДУЊАША: (Пева)
Сад ћу да смувам Вањку
Аљона, извини ме,
Јер само један момак,
За обе роди се.

Вањка се прза на сваки шум, зуби снаги. Пева.

ВАЊКА: Није лако бити гладан,
Преплашен и тако јадан
Као што сам сада ја.
Ноћ се ближи,
Страх ме хвата,
Да је жив мој добри тата,
Не бих био овде сам.

ДУЊАША: (Скривена иза дрва, праћица је сажалјивим погледом)
Такав је, никакав,
Смуван је, спетљан је,
Али је једини,
И нећу дати другој,
Да ми га уграби.

- ВАЊКА: *(Седа на њањ, очајан је)*
Сешћу овде, и умрећу.
Баба Јагу наћи нећу,
Залуто сам, јадан ја.
- ДУЊАША: *(Нагло излази њед њеџа, као јако је изненађена)*
Еј! Вањка!
- ВАЊКА: *(Збуњен)*
Шта радиш овде?
- ДУЊАША: Берем јагоде. А ти?
- ВАЊКА: И ја.
- ДУЊАША: Где ти је корпа?
- ВАЊКА: Изгубио сам је. И ја сам се изгубио.
- ДУЊАША: Јадни мој Вањушка, пиленце моје, шта ћемо сад?
- ВАЊКА: Ништа. Иди ти својим путем а ја ћу својим.
- ДУЊАША: Како ћеш својим путем кад си залутао? Боље да идемо заједно.
- ВАЊКА: Не, иди ти само. Ја морам сам.
- Вањка усџаје и брзо креће, али џа Дуњаша у сџоју џраџи и не џушџа.*
- ДУЊАША: Што бежиш од мене Вањка?
- ВАЊКА: Не бежим ал' боље да иде сваки својим путем.
- ДУЊАША: Бојиш ме се? Е, мој Вањка!
(Зџраби џа са леђа и као у шали џокушава да џа заџрли. Он се оџима, али је она већа и јача од њеџа. Љуби џа)
Шта ти је? Не бој се, нећу те појести.
- ВАЊКА: Ама остави ме на миру. Нећу да идем с тобом.
- ДУЊАША: А ја нећу да те оставим!
(Смеје се и џолица џа)
Ти си мој момак. Никада је тебе нећу оставити.
- ВАЊКА: Окани ме се.
- ДУЊАША: Како да те се оканем кад те волим, мој Вањушка, пиленце моје. Идем за тобом од сада, па док сам жива. Куд ти, туд и ја, као што је Бог заповедио.
- ВАЊКА: Иди ти својим путем, а ја ћу својим.

ДУЊАША: Како јаренце моје када ја више немам свога пута. Твој пут је и мој пут.

Изненада наилазе на Баба Јаџину кућу од колача.

ДУЊАША: Види кућа од колача! Да грицнемо мало Вањка?
(Одмах почине да ломи цреј са куће, да једе и пирја Вањки у усја)

ВАЊКА: Јеси ли луда?
(Покушава да је сиречи)

ДУЊАША: Ма само мало да пробамо.

ВАЊКА: Не смемо то дират'. Није наше.

ДУЊАША: Прпа Вањка! Не смеш да украдеш!
(Ломи цреј и пирја у Вањки у усја)

ВАЊКА: Остави то! Љутиће се Баба Јага.

ДУЊАША: Која Баба Јага?

ВАЊКА: Не знам. Онако сам реко. Не знам зашто.

БАБА ЈАГА: *(Излази из куће)*
А, лопови! Дошли да краду. Кућу ми руше. Иш одавде гамади недоказана.

ВАЊКА: Јој.
(Почиње да њлаче)
Нисам ја ништа диرو. Она је одломила комад куће. Нисам ја.

БАБА ЈАГА: Немој ти мени! Сав си мусав од колача. Заједно сте крали, а ти си мушко па ћеш више да настрадаш.

ВАЊКА: Нисам. Нисмо заједно. У шуми се за мене прикачила, па све за мном трчи. Не бих ја ништа украо.

ДУЊАША: Не љути се на њега, госпоја. Није он крив.

БАБА ЈАГА: Како није крив? А ко је крив?
(Хвања га за руку и почиње да га цима)

ДУЊАША: Ја сам одломила комадићак куће. Никад у свом животу нисам видела кућу од колача. Ево, вратићу што сам одломила.
(Пружа Баба Јаџи колач)

БАБА ЈАГА: Види ти њу како брани момка! А није баш неки. Жгољавко. Од куд сте се дели овде?

- ДУЊАША: Пошли по јагоде, па залутали.
- БАБА ЈАГА: Мрак се хвата. Како ћете кући?
- ДУЊАША: Не знам. Будите милостиви, пустите нас да преспавамо негде у шупи да нас ноћас у шуми гладне звери не поједу.
- БАБА ЈАГА: Уђите у кућу, преспавајте, а сутра зором, пут под ноге и да вас моје очи више не виде.

У Баба Јагиној кући Вањка и Дуњаши седе за сѝолом и једу. Сѝо је ѝун хране.

- БАБА ЈАГА: *(Носи им ѝо чашу воћноџ сока)*
Ево дечице моја, кад се добро наједете, попијте ово, па у кревет.

- ВАЊКА: Зар ћемо заједно да спавамо?

- БАБА ЈАГА: Не морате заједно. Ако нећеш спавај под креветом.

Деца ѝију сок. Убрзо им се склаѝају очи. Прилазе кревету, оном исѝом у који су јуче лежле Аљона и Тањуша. Вањка се снебива. Дуњаши џа ѝожурује. Свлаче се у кошуљице, улазе у кревет. Обоје се крсѝе. Дуњаши заџрли Вањку. Он нема снаџе да се брани, ѝада у сан, а и Дуњаши одмах за њим.

Екран се замрачује. Појављује се најѝиис:

ПОСЛЕ ТРИ ДАНА

У шуми џори ваѝрица. Поред ваѝре Иванушка и Марусја седе.

- МАРУСЈА: Опет су киднули.
- ИВАНУШКА: Хајдемо кући.
- МАРУСЈА: Јуче је било по твоме, а данас ће бити по моме.
- ИВАНУШКА: А шта то?
- МАРУСЈА: Идемо код Баба Јаге.
- ИВАНУШКА: Ама то су Глашине измишљотине.
- МАРУСЈА: Нису. Сва су деца из Запутанке већ тамо. Баба Пелагијина Аљонка је свакаква чудеса од ње донела. Каже, има кућу од колача.
- ИВАНУШКА: И ти верујеш?
- МАРУСЈА: Верујем.
- ИВАНУШКА: Хајдемо кући.
- МАРУСЈА: Ти иди а ја ћу да тражим кућу од колача.

ИВАНУШКА: Марусја, хајде!

МАРУСЈА: Нећу!

Марусја поћрчи весело и несћасно, Иванушка у поћетћку нерадо ћрчи за њом. Покушава да ухвати сестћрицу. Марусја цичи, измиче му, кикоће се. Иванушка ћрихвата иџру. Појављује се крућан шарени лейћир. Деца весела и раздраћана ћрче за лейћиром. Изненада ћред њима искрсне Баба Јаћина кућница.

МАРУСЈА: Јесам ли ти рекла!
(Ломи украсе са куће, једе)

ИВАНУШКА: Немој Марусја!

Из куће наћло излази Баба Јаћа и зћраби Марусју за кичу.

БАБА ЈАГА: Сад ћеш да страдаш неваћалице једна! Хоћеш кућу да ми срушиш!

ИВАНУШКА: Немој да је бијеш госпоја. Мала је.

БАБА ЈАГА: Како мала!? Неко мора да ми плати ову штету.

ИВАНУШКА: Ја ћу да платим госпоја. Можеш мене да бијеш ако ти је воћа.

БАБА ЈАГА: Нећу да те бијем. Боље је да платиш.

ИВАНУШКА: Немам чиме да платим, али могу да одрадим.

БАБА ЈАГА: Може. Посла има за обоје. Ајдемо у кућу да се договоримо.

Већ познаћа Баба Јаћина кућа. Пред децом ћомила хране. Они вечерају. Баба Јаћа доноси уобичајене две чаше сока.

БАБА ЈАГА: Попијте ово, па на спавање. Сутра ћу вам рећи шта да радите.

Иванушка поћије своју чашу на искаћ. Марусја која се сћално врћела и радознано зверала око себе, случајно своју чашу ћреврне. Бојећи се казне, брзо исћрави чашу, а барицу оћре рукавом. Баба Јаћа није нишића ћримећила.

БАБА ЈАГА: Сад брзо у кревет!

Деца ћрилазе оном исћом креветћу, брзо се скидају у кошулице и лежу. Иванушка одмах поне у сан. Марусја заћвара очи и ћрави се да сћава. Баба Јаћа излази из собе. Марусја се врћољи. Оћвара очи и дрма Иванушку.

МАРУСЈА: Иванушка, мени се пишки.
(Иванушка не реагује. Дубоко сјава)
 Иванушка, пробуди се. Мени се пишки. Заспао је ко клада.
 Морам сама напоље.

Марусја усјаје из креветиа боса у кошуљици. Тихо оивара враиа и излази напоље. Мало се прибојава јер је мрак. Чучне иза једног жбуна и шишки. Полази наираг, а онда види осветиљен прозор. Прилази полако и завири да види шта је тамо. Баба Јага је окренуиа леђима ка прозору. Испред ње је велика пећ за хлеб. Сва деца из Запутанке леже у великим шейсијама мртва, а две шейсије (За Иванушку и Марусју?) су још увек празне. Баба Јага сјаоји испред оиворене пећи у којој зори ваира. Марусја је пре-сиправљена. У очајању, одлучно улази кроз прозор, прилази Баба Јаги с леђа и зурне је у пећ. Баба Јага, изненађена неочекиваним нападом зуби равношежу и пада у оивор пећи. Насјаје снажна зрмљавина, а онда се једно време ништа не види од дима.

Дим се разилази. Од куће нема више ни ирага. Сва деца сјавају на ирави, а око њих је разбацана њихова одећа, сивари из куће, колачи којима је кућа била обложена и много хране. Марусја је једина међу децом будна. Она је у шоку. Гласно плаче и преиура по сиварима. Тражи своју и Иванушкину одећу, облачи се усјуи, а Иванушкине сивари сјавља поред њега. С времена на време дрмуса браиа.

МАРУСЈА: Иванушка, брацо, пробуди се! Мораш да се пробудиш!

Иванушка дуго не реагује. Марусја, поштио се обукла и даље, сјално плачући, узима два чаршаве и просише их поред Иванушке. Полако бира храну и сивари. Све слаже на чаршаве и ирави од њих бошче. Од сивари узима шарено јасиуче у облику срцеиа и швајцарски зидни сати са кукавицом који йоказује какво ће биши време. Иванушка се буди.

ИВАНУШКА: Шта то би?

МАРУСЈА: Е мој брацо, умало да погинемо и ја и ти. Баба Јага је хтела да нас испече у великој пећи.

ИВАНУШКА: Шта причаш сестрице?

МАРУСЈА: Пусти сад то. Испричаћу ти после, све полако, а сада да узмемо одавде шта можемо да понесемо па да идемо кући.

ИВАНУШКА: Види Марусја! Сва деца из Запутанке која се пре нас отишла код Баба Јаге.

МАРУСЈА: Остави их. Мртви су. Били су у тепсијама. Спремала се Баба Јага да их испече.

ИВАНУШКА: Ма шта причаш!?

МАРУСЈА: Среће ми моје, не лажем. Хајдемо брацо кући док смо живи. Хајдемо кад ти кажем.

Деца полако почињу да се буде једно по једно.

ТАЊУША: *(Дрмуса Аљону)*
Аљонушка, Љонка, пробуди се.
(Плаче)
Хајдемо кући! Хоћу кући!

АЉОНА: *(Буди се и седа)*
Шта је ово?

ИВАНУШКА: Не питај Аљона. Облачи се. Идемо кући.

АЉОНА: А Баба Јага?

ИВАНУШКА: Нема никакве Баба Јаге. Купи што можеш да понесеш. Па идемо.

ДУЊАША: Вањка, Вањка, буди се. Хајде, буди се пиленце моје.

ВАЊКА: Пустите ме да спавам.

ИВАНУШКА: Ама, будите се, децо! Морамо брзо одавде.

ВАЊКА: Где сам ја?

АЉОНА: Шта те брига где си! Облачите се брзо, па идемо.

Деца једно по једно усџају, џраже своју одећу, облаче се. Узимају чаршаве, у њих сџављају храну и друже сџвари. Праве бошче, узимају моџке, забацују бошче на леђа и сџремају се да иду. Осџало је још много сџвари.

ДУЊАША: Хајде Вањка, узми једну велику грану па да натоваримо све што је остало.

ВАЊКА: Зашто да вучемо све то?

ДУЊАША: Требаће нам, пиленце моје, ово је прилика да се скућимо.

ВАЊКА: Нећу да се кућим! Мали сам ја.

ДУЊАША: Хајде, хајде, после ћеш да ми кажеш хвала. Овакву прилику никад у животу нећемо имати.

Вањка послушно повари. Колона деце се већ формирала. Полако их полази збуњеносџ и сањивосџ. Више их није брижа за Баба Јаџу. Почињу да разговарају међу собом и да се смеју. Крећу уз све већу џаламу кући. Екран се џаси.

* * *

ТУЖИЛАЦ: Иако је све добро фризирано, ипак се може видети јасна намера Оптужене да потрпа ову безазлену дечицу у ужарену пећ.

БРАНИЛАЦ: Та злочиначка намера може да се претпостави, али не може да се докаже. Можда Баба Јага уопште није намеравала децу да потрпа у пећ.

ПИСАР: Мени се чини да сте подлегли сугестији мале Марусје, и да оно уопште није била пећ.

СУДИЈА: Занимљива опаска. У сваком случају треба да видимо још један филм пре него што донесемо закључке.

Сви ћочињу да се комешају, усџају, љричају.

СУДИЈА: Молим за мир у судници! Оптужена је најавила расплет догађаја у филму бр. 3. Тачно за десет минута настављамо приказивање доказног материјала.

СПУШТА СЕ ЗАВЕСА

ЧЕТВРТИ ЧИН

Подигне се завеса. У судници су сви на својим местима. Атмосфера је црилично најетта. Суђење је већ почело. Осећа се расилет дожађаја. Баба Јађа ситоји исеред теморалног видеофона. На њему је најиис ТЕМ-ПОРАЛНИ ВИДЕОФОН СПРЕМАН ЗА КОМУНИКАЦИЈУ и чује се ииши, ииши, ииши. Баба Јађа окреће дузмад. На екрану се појављује најиис:

ДОКАЗНИ МАТЕРИЈАЛ БР. 3

СУДИЈА: Надам се да ћете нам најзад открити свој идентитет.

БАБА ЈАГА: Све у своје време. Молим Славни Суд и поштовану Поро-ту да сада пажљиво погледају Доказни материјал.

* * *

Доказни материјал бр. 3 је цео снимљен у виду црпаћа или видео изрице. На екрану се прво појављује карта васионе са небеским шелима у крепању. Чује се неутрални метални глас сикера.

СПИКЕР: Као што је многима познато, између планета Арибамус и Карисатис водио се стотинама земаљских година рат око доминације у свемиру. Једна од планета којом су оба противника хтела да овладају била је и планета Земља. У циљу проучавања природе планете Земље упућен је са планете Арибамус један војно научни тим чији је задатак био да детаљно изуче планету Земљу. Овај задатак је требало обавити у највећој тајности, не само од Земљана, него и од противника са планете Карисатис.

Док сикер говори на екрану се појављује карта свемира, уочава се планета Земља, она је прво мала, па постоје све већа. Један свемирски брод се усмерава према Земљи, приближава јој се, и на крају се приземљује у пустињском пределу.

СПИКЕР: После приземљења на брдовитом, пустињском пределу Азије, који је изабран као најпогоднији за централни пункт истраживања, млади официри-истраживачи у својим малим летилицама, упутили су се на извршење својих задатака.

На екрану се види како из великог свемирског брода полећу једна за другом свемирске летилице у облику лећећих шањира.

* * *

СУДИЈА: Не схватам какве ово везе има са данашњим суђењем!
 БАБА ЈАГА: Мало стрпљења Господине Судија. Ускоро ће вам бити јасно.

* * *

СПИКЕР: Капетан Баба Јога
*(Изговара име са изразитим умлаућима и чудним нагла-
 ском, иако да се не прекознаје одмах да је то Баба Јага)*
 добио је задатак да прибави неколико примерака Земљана
 беле расе, по могућности младунаца, ради биолошко –
 антрополошких испитивања.

*На екрану се издваја једна леилица коју камера и даље праши. У леи-
 лици је ванземаљац попуно бела лица у илојском комбинезону, са ра-
 дио пријемником на леђима и антенама на глави.*

СПИКЕР: Комисија је одлучила да се биолошки материјал прикупи у
 Русији јер је та земља, због својих непрегледних простран-
 става покривених столетним шумама, ретке насељености,
 била најпогоднија за деликатни задатак.

*На екрану се види леилица која леи над просирансивима Русије. Виде
 се села и градови.*

СПИКЕР: Надлећући далеко раштркана села и градове Русије, ка-
 петан Баба Јоге је кренуо уз реку Доњец, и тамо је, на
 обали једног језерцета, запазио Запутанку, мало, веома
 усамљено село, скривено на обронку столетне шуме.

Камера фиксира из ваздуха Запутанку.

СПИКЕР: Као што и само име каже. Запутанка је изгубљено село, а
 основали су је после слома једне од сељачких буна сељаци
 који су се бежећи од власти склонили у пуст предео
 надомак шуме.

*Камера пролази кроз село. Виде се куће и жићељи села Запутанке како их
 је Баба Јога видео из леилице.*

СПИКЕР: Ово гнездо бивших бегунаца било је изузетно повољно јер
 о његовим житељима нигде није било поуздане евиден-
 ције, па се њихов губитак тешко могао приметити. Баба
 Јоге се са спусто дубоко у шуму, доста делко од Запутанке.
 Заштитио се енергетским коридорима и подесио одгова-
 рајуће атмосферске прилике које су довеле до глади у
 Запутанки. Када је глад довољно овладала, предузео је
 прве кораке за извршење свога задатка.

Док сѝикер ѝрича камера се сѝушѝа у шуму где се ѝриземљила леѝилица. Баба Јоге излази из леѝилице, у хокус - ѝокус сѝишу ѝомоћу шарених лицидерских колача “облачи” леѝилицу и даје јој изглед колибе. Камера ѝриказује ѝрву ѝросѝорију која је намеѝѝена у швајцарском русѝичном “херц” сѝишу, са дрвеним сѝолом, удобном ѝосѝељом ѝѝд, заѝѝм ѝре-лази у другу ѝросѝорију која изгледа сасвим као командна соба у свемирском броду. Центѝрални део заузима комора за хибернацију. Изван коморе сѝоји 6 кайсула за хибернисана ѝела. Баба Јоге се у ѝој ѝросѝорији облачи. Прво навлачи белу кошуљу, ѝа широки руски сарафан, Велику вунену мараму ѝребацује ѝреко леђа и ѝокрива радио – сѝаницу, онда сѝавља на лице маску- лице сѝаре жене, и на крају велику шѝљаѝу кайу којом ѝокрива аѝѝене. Сада на екрану видимо ону исѝу Баба Јаџу која сѝоји исѝред екрана. У судници је оѝѝѝе заѝреѝаѝѝење, неверица ѝѝд. Баба Јаџа даљњинским уѝрављачем заусѝавља ѝриказивање на свој слици у гѝро ѝлану.

* * *

- БАБА ЈАГА: *(Док се Баба Јоге на филму облачи, Баба Јаџа у судници се ѝолако демаскира, док не осѝане у свемирском оделу и са маском ванземаљца као кайѝѝан Баба Јоге)*
 Јесте ли задовољни Господине Судија? Дакле, мој задатак је био да Мисији обезбедим неколико примерака Земљана беле расе ради биолошко – антрополошких испитивања.
- СУДИЈА: *(Покушава да ѝревазиђе шок и да, као, мирно, насѝави исѝѝивање Оѝѝужене, али од узбуђења се гѝуби и јако муца)*
 Каква је врста биолошко – антрополишких испитивања била у питању?
- БАБА ЈОГЕ: То је било ван моје надлежности па нисам био детаљно у то упућен.
- ТУЖИЛАЦ: И каква је судбина чекала те, како рекосте, “примерке Земљана” после биолошко – антрополошких испитивања?
- БАБА ЈОГЕ: Ни на то питање нисам у стању да дам прецизан одговор јер ни даља судбина примерака није била у мојој надлежности.
- ТУЖИЛАЦ: Ипак, покушајте да нам дате бар неке индикације.
- БАБА ЈОГЕ: Ох, то су само нагађања. Рецимо, могли су бити враћени на Земљу са избрисаним памћењем, или задржани трајно у неком зоолошком врту на Арибамусу, или једноставно уништени – fernichten.

- ТУЖИЛАЦ: Ужасно! Овим поступком Оптужена је угрозила људска права становника планете Земље.
- СУДИЈА: И више од тога! Она је угрозила права детета о којима се Уједињено човечанство планете Земље тако бескомпромисно стара.
- БАБА ЈОГЕ: Колико је мени познато, оваква решења су сасвим уобичајена и на планети Земљи. Искоришћени експериментални материјал биолошког порекла се једноставно уништава.
- СУДИЈА: Хм. Даље.
- БАБА ЈОГЕ: Села сам испред екрана којим сам контролисала цео предео и чекала прво дете да крене у шуму.

* * *

Баба Јоџе даљинским управљачем поново покреће филм. На екрану се појављује Баба Јаџа како седи у командној просјорији пред монитором и поспира Зајушанку. На монитору се појављује Аљона која креће у шуму. Баба Јаџа је хваћена у енергетску замку и полако усмерава према шумској кућици. Сада на екрану имамо Баба Јаџу која на свом комјутеру игра видео-игрицу са децом из Зајушенке уз помоћ цојсџика или миша. Док видео-игрица играје судија наставља испитивање Ојџужене.

* * *

- СУДИЈА: Можете ли нам рећи капетане Јоге у које је време изведена ваша, хм, експедиција.
- БАБА ЈОГЕ: Рачунајући по земаљском времену 1637. године.
- ТУЖИЛАЦ: Невероватно! Сви смо мислили да се трагедија Ивице и Марице одиграла у дубоком средњем веку.
- БАБА ЈОГЕ: *(Игнорише упитицу)*
Да не би злоупотребљавали драгоцену време Славног Суда приказаћемо само онај доказни материјал који до сада нисте видели а који је релевантан за даље разумевање догађаја.

* * *

Баба Јоџе даљинским управљачем мења слику на екрану. Појављују се Аљона и Тањуша како седе за столом и једу. Баба Јаџа, окренућа деци леђима, сџа из шепраџака (моџао би бити неке прекознаџљиве марке, на џр. Фрукџал) у две велике чаше сок, а у сок додаје по једну џилулу и све џо џажљиво меша да се добро расџвори.

* * *

БРАНИЛАЦ: Сад ми је јасно. Оптужена је у сок ставила успављујуће средство.

БАБА ЈОГЕ: Врло виспрено запажање Господина Браниоца.

* * *

Баба Јоге мења слику: Аљона и Тањуша леже у њој и дубоко спавају. Баба Јаџа ошваре њајна враћа камуфлирана украсном полицом за судове и са лакоћом пренеси у командну проспорију, прво Аљону, па Тањушу. Припрема шприц са ињекцијама и даје њо једну ињекцију, прво Аљони, па Тањуши, а онда их пренеси у капсуле. Капсуле ошвају ошворене.

* * *

БРАНИЛАЦ: Оставили сте отворене капсуле.

БАБА ЈОГЕ: Овога пута неинтелигентан коментар Господина Браниоца. Деца још увек нису замрзнута и мора им се оставити могућност да дишу. Ја нисам имао задатак да транспортујем на Арибамус лешеве него живе и свеже примерке људске расе.

ТУЖИЛАЦ: Све ово потпуно мења слику. Морамо да преформулишемо оптужницу.

БРАНИЛАЦ: Молим да се сачека са новом формулацијом оптужнице док не видимо цео доказни материјал.

СУДИЈА: Одбрана је у праву. Молим још мало стрпљења. Касније ћемо постављати питања Оптуженој.

ТУЖИЛАЦ: Оптуженом или Оптуженој капетане Јоге?

БАБА ЈАГА: Свеједно. На Арибамусу, као и на мојим планетама у Свемиру полови се не разликују.

* * *

Баба Јаџа мења слику: У командној соби лежи у капсулама већ четвори деце. Баба Јаџа припрема велики апарат за хибернацију. Камера обилази проспорију са свих страна и зауставља се на месту где се Баба Јаџа види са лица, а иза њених леђа – прозор. Види се како одећава шемперију на -1000 степени. Жива у термометру се полако спушта. За то време на прозору се појављује Марусја. У првом тренутку она је зачуђена, затим улашена, па усмињена. У њеним рукама скочи кроз прозор у собу, залеће се и са леђа журне Баба Јаџу у отвор хибератора и зарвара враћа, Чује се експлозија. Насијаје дим.

* * *

- СУДИЈА: И шта се заправо догодило?
- БАБА ЈОГЕ: Када сам тако изненада гурнут у хибернатор ударио сам главом у термостат. То је изазвало експлозију и квар на хибернатору. Морао сам брзо да реагујем. Ослободио сам се баласта и хитно се вратио у базу.

* * *

На екрану се све њо показује: летилица одлеће а у шуми осћају деца, сивари и храна. Исти распоред као у III чину.

* * *

- СУДИЈА: Значи ли то да је Оптужени одустао од свог задатка?
- БАБА ЈОГЕ: На то питање нисам обавезан да одговорим јер се не односи на оптужбу, али ћу задовољити Вашу радозналост Господине Судија. У бази сам оправдио хибернатор и вратио се у Русију. Потребан људски материјал сам нашао на другој страни Доњеца.
- СУДИЈА: Замима ме, просто приватно, да ли сте употребили исти метод?
- БАБА ЈОГЕ: Па приватно ћу вам и одговорити Господине Судија. Овога пута сам употребио драстичнији и једноставнији метод. Хватао сам усамљене пастире и пастирице на великим раздаљинама директно у енергетску мрежу и усисавао их у летилицу. Тамо сам их успављивао успављујућим гасом и затварао у капсуле. Сваку сам одмах, директно уносио у хибернатор.
- СУДИЈА: Зар се нисте бојали да вас неко са земље не види?
- БАБА ЈОГЕ: Ха, ха, ха! Ако је неко од овог лаковерног света и видео како се дечица узносе у небо мислио је да присуствује вазнесењу анђела.

* * *

Док Баба Јоге прича, све се убрзано одиграва на црпаћу.

* * *

- ТУЖИЛАЦ: И шта је посла било са том сиротом дечицом?
- БАБА ЈОГЕ: Појма немам. Већ сам вам објаснио да то није мој проблем.

- БРАНИЛАЦ: Да ли сте се одмах вратили на Арибамус?
- БАБА ЈОГЕ: Нисам обавезан да одговорим на питање јер се не односи на моје деловање у Запутанки.
- БРАНИЛАЦ: Наравно, наравно, просто сам радознао.
- БАБА ЈОГЕ: Ако је само радозналост у питању врло ћу вам радо одговорити. Добио сам нови задатак и нисам се ни враћао на Арибамус.
- СУДИЈА: *(Загрцнуо се од зајрејашћења)*
Остали сте стотинама година на планети Земљи?
- БАБА ЈОГЕ: Преко наше шпијунске мреже добили смо обавештење да су наши противници са планете Карисатис већ увелико почели инвазују на планету Земљу инфилтрирајући се међу Земљане. Добио сам задатак да откривам инфилтриране Карисатовце које је после наша тајна служба ликвидирала.
- БРАНИЛАЦ: Каква инвазија?! Нико ни за какву инвазију ванземаљаца на планету Земљу није чуо!
- БАБА ЈОГЕ: *(Прислања маску вештице уз лице, почине да се врши, игра и да се кикоће)*
Ха, ха, ха, хи, хи, хи, ху, ху, ху, хо, хо, хо. Поново сам постао шумска вештица која је изводила разна чудеса, уливала страх и поштовање Земљанима. Али, то је била само камуфлажа. Заправо сам откривао инфилтриране становнике Карисатиса, а наши командоси са Арибамуса су их физички ликвидирали.
- БРАНИЛАЦ: Ово је страшно! Да не поверујеш.
- БАБА ЈОГЕ: Наравно, да не поверујеш! Јадни безазлени Земљани. Већ стотинама година траје инфилтрација ванземаљаца на вашу планету.
- ТУЖИЛАЦ: Оптужени, ви се ругате Славном, Врховном суду Уједињеног човечанства планете Земље!
- БАБА ЈОГЕ: Славни Врховни суд Уједињеног човечанства планете Земље је под тајним надзором планете Карисатис. Ово “ваше” суђење организовано је на Арибамусу са циљем да се сузбије деловање Карисатиса на судбину планете Земље.
- ПОЗИВАР: Капетане Јоге! ко вас је овластио да пред Земљанима износите тајне господара Уједињеног универзума?

- БАБА ЈОГЕ: Шта мислите?
- ПОЗИВАР: Да ли сте ово урадили као слободан стрелац или са одобрењем и планом ваше врховне власти?
- СУДИЈА: *(Муца сѝраино)*
Молим Позивара да не пекорачује своја званична овлашћења.
- ПОЗИВАР: Ђут' матори!
(Скида маску с лица, а испод ње се налази маска ванземаљца, испод као код Баба Јоџе, само зелена. Обраћа се Баба Јоџе)
Одговорите! Имате ли налог својих претпостављених за ову диверзију?
- БАБА ЈОГЕ: Пуковниче Омниус, ваша стогодишња инфилтрација у Хагенбургу није тајна за Арибамус. Сви сте откривени и праћени.
- ПОЗИВАР: Ко вас је овластио да све ово говорите пред Земљанима?
- БАБА ЈОГЕ: Земљани? Немојте да ме засмејавате пуковниче. Кога брига за Земљане!
- ПОЗИВАР: Молим поручнике Стрикса и Фрикса да одмах ухапсе капетана Баба Јоге.

Сѝражари скидају маске, испод њих се налазе маске ванземаљаца зелене боје. Они ѝриѝрчавају Баба Јоџеу и ѝокушавају да му сѝаве лисице на руке. Писар, који је у међувремену скинуо маску – лице Земљана и осѝао у маски ванземаљаца беле боје, нагло вади два свемирска ѝишѝоља, једним блокира акцију Сѝтрикса и Фрикса а друѝи добацѝје Баба Јоџеу. Баба Јоџе вешиѝо хваѝа ѝишѝољ и уѝери ѝа у Позивара.

Позивар звижди.

Иза кулиса излећу: два ѝорѝѝира, водоинсѝалатѝер и елекѝѝричар. Они сви у ѝѝрку скидају своје маске са лица и осѝају у зеленим маскама ванземаљаца са Карисаѝѝиса, извлаче оружје и узимају на нишан Баба Јоџеа и Писара.

Писар звизне.

Улећу ванземаљци са Арибамуса: ѝѝри сѝремачѝице са кофама и меѝѝлама, кафе куварица са великом ѝезвом у рукама и молер са молерском чеѝѝком. Скидају маске и осѝају у белим маскама ванземаљаца. Они брзо извлаче оружје из својих реквизиѝѝа.

Све се одиѝрава великом брзином и сасвим изненада. Пороѝѝници усѝају и ѝледају унезверено око себе. Не знају шѝѝа да раде. Судији је ѝозлило, хоће да се онесвесѝѝи. Тужилац који је и сам у шоку ѝокушава да ѝа ѝѝдржи и

одржи у колико – толико достојанственом сјавау. Бранилац покушава да сипа чашу воде и да осветли Судију али му се вода протисла јер му се пресе руке. Ванземаљци уопште не обраћају пажњу на њих.

ПОЗИВАР: У реду, у реду! Мислим да су нам снаге подједнаке. Нема сврхе да се сада боримо. Могли би поштено да отворимо карте и да се споразумемо.

БАБА ЈОГЕ: Не верујем да су изједначене. Затворске ћелије су пуне специјалаца са Арибамуса. Поручнике Баба Унге наређите поручнику Баба Зега – алијас кључару затворских ћелија града Хагенбурга да ослободи “затворенике” а онда успоставите везу са нашом командом.

ПИСАР: *(Вади токи-воки)*
Пажња, пажња, наређење поручнику Баба Зега да приступи извршењу плана 031
(У исто време окреће дугмад на темпоралном видеофону и успоставља везу са базом)

БАБА ЗЕГА: *(Као глас који се чује на токи-вокију)*
Наредба примљена. Стижем са 52 Арибамвца из затворских ћелија у року од 5 минута.

Тужилац и бранилац придржавају обезнањеног Судију. Порошници су збуњени и избезумљени. Неки вршише.

ПОЗИВАР: Шта ћемо са Земљанима?

БАБА ЈОГЕ: Каквим Земљанима? А! Земљанима! Па избаците их напоље.

СТРИКС: Требало би да им исперемо мозак.

ФРИКС: Или бар да им избришемо памћење.

БАБА ЈОГЕ: Немамо времена. Наши претпостављени стижу за неколико тренутака.

ПОЗИВАР: Па истерајте их напоље.

СУДИЈА: Како се усуђујете!?

ТУЖИЛАЦ: Ми смо чланови Врховног суда Уједињеног чо...

ПОЗИВАР: Ама, заболе ме за ваш Суд. Ајде, мичи се матори. Капетане Фрикс, обавестите места нашу команду о неочекиваном развоју догађаја.

Капетан Фрикс вади из џепа мобилни телефон и одлази у крај да телефонира.

- СУДИЈА: На овоме не сме да остане. Ми ћемо се жалити Врховном...
- БАБА ЈОГЕ: *(Игнорише Судију)*
Проглашавам даљу расправу строго поверљивом. Испразните сместа просторију.
- СТРИКС: Шта ћемо са публиком? Да ли да их задржимо и подвргнемо колективном испирању мозга?
- ПОЗИВАР: Не трудите се. Истерајте их напоље. Слободно нека причају. Нико им неће веровати. Тако је то међу Земљанима.

Судија, Тужилац и Бранилац покушавају да оду иза кулиса, али ванземаљци и њих и порошћу грубо и нервозно џурају у јублику. Публика аплаудира.

Позивар излази на рампу иза њега се спушта завеса.

- ПОЗИВАР: *(Испред завесе, јублици)*
Ама излазите људи, брже, брже. Представа је завршена. Аплаудирајте ако хоћете у фоајеу или на улици. Ове просторије се морају испразнити. Потребне су господарима Свемира, а ви идите, идите кући драги Земљани и не брините. Живите свој живот, ово је само бајка. Није за ваше уши и очи расправа међу господарима света.

Иза завесе се чују гласни звуци као из неког научно-фантастичног филма о рају светлова, на енглеском језику. Поручници Стрикс и Фрикс изводе Судију, Тужиоца и Браниоца кроз цело зледалиште, уз јуи јожурују и јублику да изађе. Изводе их на улицу, а тамо их чекају болничка кола за лудаке на којима је таблица ТАХИ, тирају их све у та кола и одвозе. Сви разводници у јозористиу, блажајник, чувари, имају на лицима маске ванземаљаца, неки беле, неки зелене. Звуци са јозорнице се преко звучника преносе у зледалиште, та у фоаје и даље праће јублику на улицу. Представа се завршава сасвим изненада, на пречац. Сви су забезекнути и збланути.